

Titlu original (fr.): Le mystere de la nuit

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

ARDANT, STEPHANE

Noapte de magie neagră/ Stephane Ardant

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-365-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA”

STEPHANE ARDANT

*Noapte de
magie neagră*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL ȘI EA”:

1078	Letty Cameron	-Răspłata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugar
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încâtușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos
1097	Cynthia Harrod- Eagles	-Pe aripile iubirii
1098	Catherine Robinson	-Un seducător parșiv
1099	Anne Hampson	-Castelana
1100	Audrey Weigh	-Vânătoarea de bărbați
1101	Penny Jordan	-Pedeapsă și dragoste
1102	Lacey Dancer	-Pasiune și scandal
1103	Anne Hampson	-Croaziera disperării
1104	Jona Jeffrey	-Ce mai gătim astăzi?
1105	Helen Bianchin	-Magia desertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei

Capitolul 1

– Unde putea să fie? De ce nu mai venea?

Cu o tresărire, Fanny se întoarse spre malaiezul care se apropiase fără zgomot de ea.

– Nu venit multe domnișoare cumiști aici! Eu duc pe tine înapoi pentru două dolari?

În picioare lângă velo-taxiul lui, băiatul o privea cu speranță pe fată. Ea îi puse repede un dolar în palmă, ca să scape de el, apoi se întoarse cu îngrijorare cu fața spre fluviu. Da, băiatul avea dreptate: cheiurile din Singapore, seara, nu erau un loc potrivit pentru o femeie singură. După cum nu era nici cartierul chinezesc, cu furnicarul lui sordid și cu labirintul de străduțe de pe mal. Dar Fanny cunoștea bine cheiurile din Singapore; lucra de doi ani pentru o companie de navigație și-i erau familiare toate zgomotele, toate mirosurile, chiar și toate pericolele posibile.

Luke n-o s-o facă să-l aștepte, era un bărbat bine crescut!

După ce mai aruncă o privire spre fluviu, ridică ochii spre cerul deja colorat de luminile orașului, mai privi o dată apa neagră brăzdată de dungi argintii, care lingea lenes treptele cenușii și tocite. Șalandele cu motor care transportau orezul și cauciucul până la cargourile ancorate pe șenal, erau trase la tărnuț pentru noapte.

Se auzeau interpelându-se chinezi, malaiezi, se auzea zumzetul circulației din oraș și clopoțelul unui vânzător de înghețată în apropiere. Se auzea și muzică, o muzică blândă, ciudată, adusă de vântul de vest ce venea dinspre Sumatra. O muzică melancolică și nostalgică amestecându-se bizar cu ritmurile muzicii occidentale.

Fanny făcu vreo câțiva pași nervoși. Nu-i era teamă dar se simțea stânjenită. Trebuia să-l vadă cu orice pret pe Luke Webb. El era singurul care ar fi putut s-o ajute.

Și numai Dumnezeu știa câtă nevoie avea acum de ajutor. Jeremy, bărbatul pe care-l iubea și care o iubea și el, dispăruse, fără să-i lase un cuvânt de adio. Chipul delicat al lui Fanny se crispă de suferință. Dacă i-ar fi spus măcar unde se duce! Era convinsă că Jeremy se afla într-o situație îngrozitoare. Și mai era sigură de un lucru: că ea nu voia să-l vadă amestecat în cine știe ce nenorocire. Întotdeauna, dispariția fusese felul lui de a o pune pe ea la adăpost. Dar ea nu-l va abandona; îl iubea și-i va dovedi dragostea ei.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească. Din acest motiv acceptase invitația lui Luke Webb la o petrecere dată a bordul vasului „Trandafirul englez”. Jeremy era inginer

mecanic pe un petrolier numit „Crucea Sudului”. Îi vorbise adeseori despre prietenii lui de pe „Trandafirul englez”. Există deci o mică șansă ca unul dintre marinarii de pe vas să știe ceva. De aceea luase legătura cu Luke.

Pe Luke Webb îl cunoscuse la compania de navigație și se împrieteniseră. De vreo două ori, el o dusese la spectacol. Dar unde era el acum? De ce nu mai venea? Nu-i stătea în obicei să întârzie...

Fanny începu din nou să se plimbe pe chei. Își rememora încă o dată tot ceea ce știa. Își amintea că Jeremy i se plânsese de echipajul format din chinezi, mai ales de secund, și teama o făcu să simtă iarăși o strângere de inimă. Chinezii erau amestecați neîncetat în afaceri cu droguri, Jeremy îi spusese de multe ori asta... Acum, se străduia cu disperare să rămână calmă.

Cu șase luni în urmă, părinții ei muriseră într-un accident de avion și, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Jeremy Caithness, cu siguranță că ar fi murit și ea de supărare. El o ajutase să depășească oarecum durerea, să iasă din chinuitoarea ei singurătate.

Se îndrăgostiseră aproape imediat unul de altul. Curând totul era deja pregătit pentru căsătoria lor, pentru întoarcerea în Anglia, unde Jeremy îi promisese că se vor stabili într-un mic orașel. Dar acum, iată-o singură; nu mai avea pe nimeni, poate doar pe prietena cu care împărțea apartamentul.

Auzi un zgomot și se întoarse brusc. Venea Luke. Acesta era

Respect pentru oameni și cărți

secund pe „Trandafirul englez“; brunet, suplu, înalt, seducător, în ținuta lui impecabilă. Veni spre ea ocolind o grămadă de lazi goale.

– Bună, scumpete! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti. M-am întâlnit cu un tip de pe vasul pe care am lucrat înainte, și ne-am luat cu vorba la un pahar.

Fanny îi zâmbi în timp ce îi admira înfățișarea plăcută pe care o avea în costumul alb.

– Ar fi trebuit să ne întâlnim în oraș, zise ea, cu un zâmbet forțat. Începeam să fiu cam îngrijorată, mărturisesc.

Luke Webb învălui cu o privire rapidă silueta zveltă, mâinile și picioarele bronzate, părul strălucitor.

– Ești superbă, zise el. Îmi place la nebunie rochia asta. Îți stă foarte bine. Dar și sandalele astea cu tocuri atât de înalte! Te poți ține pe ele?

– Sunt foarte comode, răspuse ea.

O cuprinse cu brațul de talie și porniră, apoi el reluă, cu o prefăcută gravitate:

– Tare m-aș însura cu tine, dar n-aș suporta să fiu obligat mereu să te părăsesc.

– Oricum, îți mulțumesc pentru intenție.

Ea încerca să vorbească pe un ton nepăsător.

– Cum o să mergem până la vas?

– O să ne ducă Ling. Ne așteaptă puțin mai departe.

– Și cine dă petrecerea asta?

– Bătrânul rămâne pe uscat peste noapte. Și noi o să sărbătorim absența lui.

– Bătrânul?

– Comandantul, scumpo. Ah, iată-l pe Teo Ling.

Îl strigă vesel pe chinez, un bărbat între două vârste, în pantaloni de pânză și tricou albastru. Acesta veni spre ei cu un mers legănat, și un zâmbet larg pe față.

– Motor gata, patron.

– Bravo! făcu Luke.

Cu pași prudenți Fanny trecu pe o scândură ce era pusă ca punte și, cu ajutorul însoțitorului ei, sări în barcă.

Luke privi cerul.

– Ai face bine să te pui la adăpost, îi zise el fetei. S-ar putea să ne prindă ploaia.

– Sper să nu fie așa, răspuse ea.

Fanny își netezi rochia cu mâna și aruncă și ea o privire spre norii care se îngrămădeau.

– Ploile ce vin dinspre vest sunt uneori periculoase.

Ea se strecură sub adăpostul improvizat din tablă ondulată și se așeză pe marginea băncii grosolane.

– Nu-ți face griji! strigă ea. Domnul Ling ăsta al tău știe ce să facă, sunt sigură.

– Ai întâlnit vreun chinez care să nu știe ce să facă în vreo situație? răspuse Luke râzând.

Se aplecă și o strânse pe față de mână, cu un gest de încurajare.

– Bătrânul Ling face fluviul ăsta de peste douăzeci de ani, adăugă el. Nici nu erai născută, Fanny, când el și-a început meseria. Așa că relaxează-te.

– Mă simt foarte bine, zise ea cu un zâmbet rapid.

Totuși, tonul vocii ei îl făcu pe Luke să se încrunte, și o

Respect pentru oameni și cărți

reală îngrijorare se ivi în privirea lui.

– Ești sigură? Mi se pare că ești cam nervoasă, Fanny. Vrei într-adevăr să vii la petrecerea asta?

– Firește! Știi doar că nu scap nicio petrecere!

Se forță să râdă și aruncă o privire spre celălalt capăt al bărcii.

– Motorul parcă mă îngrijorează puțin. Nu ți se pare că are un zgomot ciudat?

Luke deveni mai atent.

– Aș face bine să văd mai îndeaproape ce se petrece acolo.

În aceeași clipă însă, motorul porni să se învârtă normal și barca se lansă. Luke se întoarse zâmbind spre față.

– Iată, totul este în ordine...

– Totuși, zise ea agățându-se cu mâinile de barcă, aș fi mult mai liniștită dacă ai sta și tu cu el.

Luke dispăru și, singură sub adăpostul ei precar, se întrebă dacă se va mai simți vreodată liniștită. Bietul Luke, se gândea ea, era atât de amabil. Dar el nu știa nimic despre tot ce o tulbura, încă nu i se confesase în această privință. Cu privirea ațintită spre apa întunecată, fu cuprinsă din nou de spaimă. Unde putea să fie Jeremy? În urmă cu șase luni, acesta era pentru ea un necunoscut, iar acum era mai important decât orice pe lume. Chiar de la prima lor întâlnire, se îndrăgostiseră nebunește unul de altul...

Își amintea de acea primă vizită a lui Jeremy la compania de navigație unde lucra ea. Când se apropiase de ghișeu, privirile li se întâlniseră și nu se mai putuseră desprinde. După acest prim moment, dragostea lor devenise o adevărată obsesie.

Jeremy îi spunea că ea avea frumusețea unei flori de lotus; din prima clipă chiar, el își dorise s-o cuprindă în brațe, s-o sărute, îi mai spusese el.

Jeremy... cu părul lui blond, cu ochii albaștri, cu fața bronzată... Și acum, dispăruse. Doar imaginea lui rămânea neatinsă, ultima lui mângâiere, ultimul sărut. Nimeni nu-i va putea fura aceste amintiri...

Vocea lui Luke, puternică pentru a putea acoperi vuietul vântului, o readuse la realitate.

– Bravo, Ling! Nu ți-a trebuit mult timp s-o stăpânești.

– Mulțumesc, șefule.

Chipul lui Teo Ling părea că se desface în mii de bucățele când acesta își exprima vreo emoție.

– Da, Teo Ling vă va duce cu bine la destinație.

Fanny se simți mai liniștită. Se întoarse să privească vasele de război, cargourile, luminate toate de ghirlande de becuri albe.

– Acela este „Trandafirul englez“, cel de colo, Fanny, îi zise Luke. Cel mai luminat. Ia ascultă ce muzică se aude! Vino, te ajut să urci pe pasarelă.

În clipa următoare, se auzi o voce masculină plăcută strigând:

– Dă-mi mâna, frumoasă doamnă! Fii bine-venită la bord!

Un braț viguros îi veni în ajutor și apoi se îndreptară cu toții spre puntea din spate, luminată feeric, unde petrecerea era în toi.

Fanny își ținu răsuflarea. Grupuri de tinere femei elegante

și ofițeri în uniforme albe beau și dansau sub o copertină mare. Toată lumea părea să se distreze. Muzica se revărsa în valuri dintr-o mulțime de megafoane.

O fată îmbrăcată într-un sari roz, cu un buchetel de iasomie în păr, se repezi spre Luke. Acesta desfăcu brațele într-un gest de încântare; ea îi murmură ceva la ureche; el râse și o îndepărtă ușor.

– Este Désirée Greco, îi spuse el lui Fanny. Și, crede-mă, mama ei i-a dat un nume foarte potrivit! Este împreună cu locotenentul acela. Așa-i trebuie...

Fanny nu se putu abține să râdă.

– Nu credeam că va fi atâta lume, zise ea. Cum au ajuns toți până aici?

– Cu șalupa, draga mea. Au venit mai devreme.

O cuprinse de talie și-i spuse încet:

– Să dansăm. Mă simt în plină formă.

O vreme, urmară ritmul muzicii, apoi, deodată, Luke rămase nemișcat.

Își cufundă privirea în ochii ei albaștri.

– Am impresia că duc în brațe o tonă de cărămizi. Ce este, Fanny? Ceva nu este în regulă, îmi dau seama...

– Este un pic cam cald, răspunse ea repede.

De data aceasta, ea fu aceea care îl trase mai aproape, pentru a-l împiedica să citească în ochii ei disperarea. Uită însă repede de Luke, și inima ei își accelerează bătăile: în umbră, undeva dincolo de puntea din spate, cineva o observa pe furiș. Fanny își ținu răsuflarea; avea impresia că a asurzit brusc din

cauza unei uriașe explozii de teamă. Instinctiv, se apropie și mai mult de Luke.

– Așa parcă este mai bine, murmură el lângă obrazul ei. Rămâi așa, Fanny, și urmează ritmul muzicii. Mmm, ce plăcut e...

El își lipi o clipă buzele de obrazul ei, dar ea nu-i dădu atenție. Licărirea unui lampion legănat de vânt lumină pentru o clipă chipul bărbatului din umbră. Era un chinez, și ea îl recunoscuse. Privirile li se întâlniră, și fata fu străbătută de un fior. Privirea fixă a bărbatului avea asupra ei efectul unui pumnal pus la gât. Da, mai văzuse undeva chipul acesta dăltuit parcă în piatră. Făcuse parte din echipajul vasului „Crucea Sudului“. Era cel căruia Jeremy îi spusese „Numărul unu“.

– Ce este, Fanny? Nu-mi strica plăcerea acestui dans.

Luke o îndepărtase de el și o privea încruntat. Dar urmărind direcția privirii ei, începu să râdă. Îl strigă pe chinez:

– Ce cauți aici? Întoarce-te la treabă, Tan Chow!

Fără un cuvânt, chinezul urcă scara metalică și dispăru fără zgomot.

Luke îl urmări cu privirea înainte să-i spună fetei, cu o grimasă de dispreț:

– Știe să gătească, dar asta este aproape tot ce știe să facă. Ne-a venit aici de pe „Crucea Sudului“. A avut noroc, pentru că cea mai mare parte a aceluia echipaj trebuie să fie acum în pușcărie.

– În pușcărie?